

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A facsart kalóriák**

# 1. A facsart kalóriák

Pedál-János

A csarnok mennyezeti kürtője éles szirénázással zúgott fel, miközben a szektorszintű központi elosztó vörös jelzőfénye villogni kezdett. A hálózat feszültségesése miatt az automata szabályzó hirtelen növelte a lendkerekek mágneses ellenállását.

János-g534 izmai azonnal görcsbe rándultak, ahogy a pedál szinte kővé dermedt a talpa alatt. A csarnok világítása halványult, a rendszer még több energiát követelt a szinten maradáshoz. Ebben a kolóniában a teljesítményt nem gépek, hanem hús és vér adta: minden Wattért az emberi szövetekből facsartak ki minden elraktározott kalóriát. A combizmok mikroszakadásai és a tüdők zihálása képezték a folyosók életben tartó áramát.

- Álljon meg, János! - kiáltott Alinda, és odalépett, hogy a saját erejével segítse a hajtást, de a nagymama rákiáltott.

- Maradj a helyeden, lányom! - vágta rá élesen az idős nő, miközben az ő saját lendkereke is vészjóslóan felüvöltött. A nagymama arca hamuszürkévé vált a hirtelen megugrott nyomástól. - Ha kiesik a ritmusból, az Őrszemek azonnal selejtnek minősítik és leállítják a tápadagját.

János fogai csikordultak, az izzadság vakítóan marta a szemét. Nem a hálózatért taposta a vasat, hanem mert tudta: ha feladja, a többletterhelés automatikusan az idős asszony vázára szakad. A teste egyetlen sajgó, kifacsart áramforrássá vált a vészvilágítás vörös derengésében.